

Viveca Lärn Eddies hus

Viveca Lärn

Eddies hus

Viveca Lärn
EDDIES HUS

SAGA EGMONT

Eddies hus

Copyright © 1994, 2017 Viveca Lärn og Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

All rights reserved

ISBN: 9788711505014

1. e-bogsudgave, 2017

Format: EPUB 2.0

Denne bog er beskyttet af lov om ophavsret. Kopiering til andet end personlig brug må kun ske efter aftale med Lindhardt og Ringhof samt forfatter.

lindhardtogringhof.dk

Lindhardt og Ringhof Forlag A/S, et selskab i Egmont

Till Per Julius, Maria och Staffan

Kapitel 1

Utanför färgaffären Penslar och Smink i Lysekil stod en liten blodhund bunden. Hans ögon såg mycket sorgsna och röda ut. Långsamma tårar blänkte under dem, medan han vemodigt betraktade en liten grön papperskorg utanför butiken.

Eddie som hade bra fart tvärstannade och satte sig på huk.

"Men lilla hund!" utbrast han. "Vad du ser körd ut! Är du allergisk på något sätt?"

Av den oväntade uppmärksamheten såg hunden genast gladare ut på kroppen och svansen, men ögonen förblev vemodiga.

"Har du också astma?" frågade Eddie och klappade försiktigt hunden på huvudet (En gång är ingen gång). Hunden smågläfsste vänligt till svar.

Eddie kom ihåg vad som kunde hända om han umgicks med en hund, så han tog några motvilliga steg bakåt, mot ett rostigt cykelställ utan cyklar i. Rosvikstorg var för övrigt inte bara tomt på cyklar utan också på folk.

Eddie satte sig tillrätta, så bekvämt det nu är möjligt att sitta i ett cykelställ utan att vara cykel själv.

"Du kanske är allergisk mot människor", sa Eddie till hunden. "Det är därför jag sätter mig här borta. Så dina ögon inte blir ännu rödare nu när du pratar med mig."

Hunden lade sig ner på trottoaren som om den ville bli kliad, men ångrade sig efter en stund, lade huvudet på sned och tittade vänligt fast ledset på Eddie.

"Är du allergisk mot alla människor?" frågade Eddie, "eller bara mot små pojkar med svart hår. Är du till exempel allergisk mot tanter i rutiga kappor?"

En sådan rutig tant korsade just torget och det lät ganska mycket om henne, eftersom hon dessutom drog en rutig shoppingvagn efter sig.

"Jag är allergisk mot alla hundar", sa Eddie till hunden. "Tjocka, långa, danska, taxar, mördarhundar, schäfrar, fähundar, labradorer, mopsar och blindhundar. Det är tur att jag inte är blind för då skulle jag aldrig kunna gå ut."

Hunden lade huvudet ännu mer på sned och tittade medlidsamt på Eddie.

Eddie fick dåligt samvete.

"Skit samma", sa han vänligt. "Det finns väl andra nöjen. Jag tror jag cyklar en sväng på Malkolms paketcykel. Den står vid färjan."

Han hoppade ner från cykelstället. I detsamma kom en flicka ut ur färgaffären med ett stort paket.

"Komsingen", sa hon till hunden och lösgjorde kopplet från staketet. "Nu skall vi gå hem så du får nana kudden lite, lilla Sture- Gullet."

Eddie var tvungen att hålla för öronen.

Somliga människor är inte värda att ha ett djur.

Vid färjeläget stod flera människor och väntade på att färjan skulle lägga till. *M/S Gull-Maj* stod det på en träskylt i fören, så Eddie höjde blicken mot kommandobryggan. Där stod mycket riktigt Malkolm och styrde. Han fick strax syn på Eddie och vinkade vänligt. Eddie vinkade tillbaks. Sen

vinkade Eddie igen och då vinkade Malkolm tillbaks fast kanske inte fullt så entusiastiskt den här gången. Då vinkade Eddie igen för full spruta, men den här gången vinkade Malkolm inte alls tillbaks utan stod bara däruppe och såg trött ut. Han kunde ju inte gärna veta att Eddie var lika trött som han på att vinka. Anledningen till att Eddie fortfarande stod och vinkade var helt enkelt att han ville att färjan skulle gå så att han kunde ta Malkolms paketcykel. Visserligen hade han fått låna den en gång, men man kunde inte vara riktigt säker på att det var ett tillstånd som varade i evigheters evighet. Somliga vuxna människor ändrar sig precis som det faller dem in.

Så Eddie vinkade ihärdigt tills färjan lagt ut och när Malkolms mössa bara var en prick hoppade Eddie upp på paketcykeln. Den var grym att köra. Eddie måste stå upp hela vägen för om han hade suttit på sadeln hade han inte nått ner till tramporna. Han visste inte vad han skulle ha på det lilla flaket. Sture, den lille hunden hade ju suttit fint. Sture! För han hette väl inte Sture-Gullet, stackars han.

Anders hade berättat för Eddie att i Amerika fanns det fullt av tanter som gick runt och kidnappade bebisar och satt och gullade med dem framför TV:n på kvällarna medan bebisarnas riktiga mammor sprang och letade och skrek.

Eddie hade tänkt att han skulle ta och kidnappa sig en trevlig hund, ingen dyr, kanske en liten och halt. Det var en bra idé, fast den hade fallit sen när Eddie fick astma. Han kanske kunde kidnappa en mamma istället, en liten och behändig som man lätt kunde ha på en paketcykel. Där kunde hon sitta och breda trevliga syltsmörgåsar medan man körde omkring på gator och torg. Denise var en sådan mamma. Hon skulle passa jättebra, fast hon var tyvärr inte ledig, eftersom hon redan var mamma till Johanna.

Johanna ja, om han skulle fråga om hon ville följa med. Nej, då skulle hon bara lura åt sig Malkolms fina cykel och så skulle Eddie få springa bredvid. Just snyggt. Malkolm var i alla fall Eddies farbror och inte Johannas. Han blev riktigt ilsken när han tänkte på det. Hon kunde väl ordna sig en egen paketcykel. Det fanns minst fem i Lysekil.

Eddie trampade på i full fart förbi Havets hus och uppför backen utefter tennisbanan. En kall vind blåste i ansiktet på honom, men det var något annat också. Han kunde inte fatta vad det var. Julen var förbi, så det kunde inte vara någon högtid på gång. Det låg avskjutna raketpinnar här och var i rännstenen så nyår var också ordentligt färdigfirad. Vad var det då i luften?

Eddie ledde cykeln den sista biten uppför backen och mötte Banantanten som nickade vänligt mot honom. Hon ledde också sin cykel fast det var nerför! Hon hade en gammal svart damcykel och hon hade säkert haft den mycket länge eftersom hon kunde leda den så elegant med bara en enda hand. I den andra handen höll hon en banan så klart och tog ett kraftigt bitt just när hon mötte Eddie.

"Vad är det för särskilt idag?" frågade Eddie.

Banantanten tvärstannade, men kunde inte svara på grund av det jättelika bananstycke som åkte runt i hennes mun. Eddie väntade otåligt och till slut var hon klar.

"Det är den nionde januari förstås!" sa hon och stirrade på Eddie som om han inte visste ett dugg om livet och almanackan.

"Det är den nionde januari", upprepade hon muntert.
"Den dagen våren kommer hit!"

Det var då klara besked. Eddie log strålande mot henne och fortsatte uppför backen. Plötsligt längtade han hem till

sin bäck. Vid bäcken hemma kunde man inte missa en minut på våren. Just efter nyår brukade isen vara tjock och gråvit i kanterna, men ovanpå var den seg och sörjig. Eddie skulle aldrig våga sätta ner fötterna på sin vattensköldpadda Maxon Jonsson på en sådan is. Han skulle börja nysa direkt.

Och koltrasten – den kunde man höra hemma så fort det drog ihop sig till vår. Här i Lysekil kunde Eddie bara höra sex eller sju måsar när han lyssnade ordentligt. Nåja, har man inte en bäck får man nöja sig med hela havet. Han parkerade cykeln ordentligt utanför fotbollsplan och gick med händerna i fickorna ut på Stånge Huvud. Han hade baskern på sig och gick lite bredbent. Det var för att han härmade sin pappa Lennart.

Både Lennart och Eddies storebror Anders hade åkt hem nu, så allting kändes ganska tomt och tyst hemma hos faster Soffan när bara Malkolm och Eddie och Maxon Jonsson bodde där. Och Soffan själv förstås. Det var hon som bestämde allting. Hon bestämde till och med var bitarna skulle ligga i pusslet som hon lade på en masonitskiva i köket. Pusslet föreställde två väderkvarnar, tre tråkiga bönder och en tant i gula träskor. Ett sånt tråkigt pussel tänkte Eddie inte lägga om han så fick tvåhundra kronor och en polkagris.

Lennart hade nästan fått spader på julen av allt Soffans pusslande och alla små kakor och snapsar som drällde omkring i köket. Varje gång han nästan fått spader hade han gått ut och vandrat just här på Stånge Huvud. På det sättet hade han klarat julen utan minsta öl. Till julgröten hade han druckit Coca Cola Light! Det såg roligt ut.

Eddie sparkade på en sten, men här var det inte som vid bäcken hemma i skogen. Sparkade man på en sten i närheten av bäcken upptäckte man att där var fullt av egendomliga saker under – mossor och kryp. Här vid havet visste man inte vad som var upp och ner på en sten. Den var lika slät och renspolad på baksidan.

”Jag vet en del om naturen, jag”, sa Eddie stolt till sig själv. ”Om jag vill kan jag bli professor. Fast det vill jag inte.”

Han kände sig plötsligt jublande glad och luften var så frisk att han rusade upp på den högsta klippan det fortaste han kunde.

Vinden var hård och iskall och han måste hålla om huvudet för att inte baskern skulle flyga av.

Huvudet kändes lagom kallt och Eddie kände sig stark och fri. Han snurrade runt och studerade omgivningen. Åt tre håll såg han havet, gnistrande blått och åt det fjärde låg själva staden Lysekil.

”Öster väster norr och söder, alla äro mina bröder! ” skrek Eddie det värsta han kunde.

Det lät pampigt. En vacker dikt som han lärt sig av Malkolm (hoppas han inte saknade sin cykel).

Eddie bestämde sig för att klättra ner för alla klipporna, ner till strandkanten och känna på havet. Var det vår så var det, även om det var lite is i kanterna.

Just då fick han syn på något intressant som låg och flöt i havet.

Kapitel 2

På Lysekils-Expressen satt Lennart och såg belåten ut bredvid sin äldste son Anders som såg mindre belåten ut.

”Varför måste jag åka hem när Eddie får stanna?”
frågade Anders buttert. ”Det är ju flera dagar kvar på jullovet. Jag kunde också fått stanna.”

Lennart suckade.

”Men jag måste ju börja jobba i morgon”, sa han. ”Därför måste vi hem. Hur tror du jag skulle känna det om jag kom hem från jobbet till ett alldeles tomt hus?”

”Jag och jag och jag”, sa Anders och tittade ut genom fönstret.

Lennart lade pannan i djupa veck. Han hade blivit bra på att tänka på sista tiden. Han smålog belåtet åt sig själv. Förr när han hällde i sig en massa öl och vodka kunde han nästan inte tänka alls. Det enda han kunde tänka på var hur han skulle få tag på mer öl och vodka att hälla i sig och hur han skulle bli av med tomflaskorna. Ja, det är klart, han tänkte mycket på sin pojkar också. Han hade till exempel aldrig tankat en enda gång i Makarna Diesels bensinmack utan att samtidigt köpa ett trepack med tubsockar till sina söner. Och reffelchips i miljöpåse. Ja, egentligen hade Lennart aldrig varit en riktig slarver, men nu var han nästan ett helgon. Han knuffade Anders i sidan.

”Du, vi kan göra något kul när jag kommer hem i morgon kväll. Vi kan gå på bio. Nu på jul brukar det alltid gå någon

bra gammal Disney. Du vet 'Alla talar svenska'."

"Lägg av, pappa."

"Vad då, lägg av? Det är säkert, de talar svenska allihop. Det gjorde de till och med när jag var liten. Det finns dubbningsmaskiner som gör om vad folk säger från amerikanska till svenska. Ja, inte bara vad människor säger förstås, utan möss och ankor och allihop."

"Lägg av pappa. Om vi skall gå på bio vill jag se något med Mel Gibson. Och jag vill INTE att han talar svenska."

"Okej okej okej", sa Lennart och lade upp fötterna på sätet snett framför. Anders böjde sig fram och knuffade bryskt ned dem.

Lennart fällde bak stolen.

"Väck mig i Göteborg, Anders!" sa han och slöt ögonen med ett belåtet leende.

Två och en halv timme senare tog Anders upp husnyckeln ur den trasiga blomkrukan och låste upp dörren. Lennart steg in och Anders hann tänka att det skulle varit väldigt roligt med en snäll hund som hoppat fram och sagt välkommen hem. Eller skällt lite i alla fall. Men hund var uteslutet sedan Eddie fått astma. Allt roligt med päls var uteslutet.

Det luktade fuktigt och unket i stugan och Lennart tittade på termometern som hängde ordentligt bredvid en grön klätterväxt av plast.

"Vi får elda lite", sa han. "Annars ser det bra ut. Inget inbrott."

Anders skrattade.

"Och vad skulle en inbrottstjuv ta här? Farmors enbenta gungstol?"

Lennart såg förolämpad ut och såg sig omkring.

"Här finns många värdeföremål", sa han strängt. "TV:n och videon och ja, TV:n och videon."

Anders sträckte sig efter fjärrkontrollen och sjönk ner i soffan med jacka och mössa på. På hans svarta mössa satt ett rött tjurhuvud från USA och den hade han numera på sig även på nätterna för att ingen skulle stjäla den.

TV och video har väl inbrottstjuvar hur många som helst hemma, men en äkta Chicago Bulls-mössa, det var nog något de gick och längtade efter när de smög omkring med sina ficklampor på nätterna.

Lennart gjorde upp eld och nynnade på en gammal Elvis-låt som Denise brukade sjunga i Lysekil. Nynnandet steg till ett vrål.

"King Creole!" gastade han.

"Det är lugnt, pappa!" sa Anders och höjde volymen på TV:n fast det bara var en tråkig vädertjej som pratade om högttryck över Turkiet.

Lennart lade sig på knä framför köksspisen och försökte få fyr. I det samma knackade det på dörren och Anders tittade ut genom fönstret. På trappan stod en tjock farbror i täckjacka med rött ansikte och en vit plastpåse i handen.

"Å nej", sa Anders. "Inte Burken!"

Snabbt som en kobra ålade han ner ur soffan, kilade mot ytterdörren och stack ut huvudet genom dörrspringan.

"Pappa är inte inne!" sa Anders till Burken och skulle just dra igen dörren. Men Burken var snabbare (otroligt, med den kroppen!) och fick foten emellan och sköt undan Anders så han åkte som en vante in i hörnet.

"Det kollar jag helst själv", sa Burken och steg in i stugan med påsen som skramlade av ölburkar.

Anders stängde av TV:n och satte sig nervöst i soffan.

"Var det någon på dörren, Anders?" ropade Lennart.

"Nej, inte vad jag hörde", viskade Anders.

"Tjena Lennart, jag har bättre bränsle än det där", bullrade Burken och sparkade undan vedpinnarna som låg bredvid Lennart på golvet.

"Låt bli det där", fräste Lennart och samlade ihop veden igen. "Och du vet mycket väl att jag lagt av med öl och sånt. Du kan få en kopp kaffe om du vill."

Burken skrattade.

"Så du har börjat med kafferep nu också. Ja, drick du kaffe då, för min del är jag ingen kafferepskarring."

Han slet av ringen på en blå ölburk, drack tre stora klunkar, rapade och satte sig vid köksbordet. Lennart blängde på honom.

"Du är ingen bra kompis, Burken", sa han.

"Är inte jag en bra kompis? Jag som kommer med öl!" sa Burken förvånat och öppnade en ölburk till. "Har du tappat förståndet totalt?"

Lennart skakade på huvudet.

"Ta dina öl och dra, Burken", sa han.

Nu blev Burken riktigt arg och började svära och bråka. Anders kröp längre upp i soffan och gillrade upp tre kuddar omkring sig som skydd.

Burken välte två köksstolar och sedan försökte han dra upp Lennart för att slåss, men Lennart var mycket starkare. Han tog Burken under armarna och släpade honom genom hela stugan till ytterdörren. Under tiden drog Burken ner allting som kom i hans väg – en tavla, en almanacka och till och med TV:n föll i golvet med en enorm krasch.

Till slut sparkade Lennart upp ytterdörren och knuffade ut Burken. Sen låste han dörren och gick ut i köket igen. Där fick han syn på plastpåsen med ölburkarna. Han öppnade fönstret och slängde ut dem i backen, de

halvdruckna också och så stack han ut huvudet och skrek åt Burken att han skulle ta sina öl med sig och dra till ett varmare ställe. Ett mycket varmare ställe.

Genom fönstret såg Anders Burken loma iväg.

Anders började frysa och hacka tänder. Det är inte roligt när man har tandställning. Efter en stund började han gråta medan Lennart försökte städa efter Burken. Sedan gick Lennart och hämtade de två elektriska elementen som var så dyra i drift och satte igång dem för att få upp värmen lite snabbare. Plötsligt upptäckte Lennart att Anders grät. Han satte sig bredvid honom i soffan och strök honom över håret.

”Nej, det här duger inte”, sa han till slut. ”Nu åker vi till stan och ser om vi hittar den där Mel Gibson ’Obs: Alla talar amerikanska’.”

Tätt tillsammans gick de ut i den mörka vinterkvällen. Inte ett vårtecken märkte de, fast det var nionde januari, och strax hoppade de in i den blå lastbilen. Lennart satte på ett Elvis-band för högsta volym och Anders skruvade upp värmen. Båda stampade takten (Lennart med vänsterfoten för säkerhets skull – han hade ju högerfoten på gaspedalen).

En bra kväll.

Kapitel 3

Eddie sprang nerför klipporna och hans små gympadojor hade ett säkert grepp om underlaget för luften var torr och granitklipporna kändes inte hala alls. Han rusade nerför den lilla trappan och höll för säkerhets skull i ledstången och så sprang han ner till viken där man kunde komma åt havet. Vilken tur att bräderna hade flutit i land här där botten var långgrund och inte där klipporna stupade rätt i bråddjupa havet.

Bräder var det nämligen som flutit i land – det kunde Eddie se tydligt nu.

Det måste varit en hel träbåt som kapsejsat där ute till havs och krossats mot klipporna, så många bräder som kom guppande mot stranden. Undrar hur det gått med sjömännen? De hade nog räddats av en oljebåt och satt inlindade i ljusblå filter nu och drack kaffe på fat med kapten och åt pepparkakor.

Eddie fnissade belåtet vid tanken och såg sig sedan hastigt om. Han ville gärna vara ensam med sitt fina fynd. Ingen åt norr och ingen åt väster eller öster, bara söder kvar. Och vem kom där muntert hoppande på stigen med gungande flätor? Jodå, Johanna.

Ett ögonblick tänkte Eddie inviga henne i den stora hemligheten. Hon var i alla fall hans första egna kompis och dessutom en tjej.

Men när han tänkte en gång till ville han allt vara i fred med sina egna ilandflutna bräder åtminstone en stund, en timme kanske. Nej, hon fick inget veta, det fick hon inte.

Han rusade henne till mötes, sprang hela vägen på stigen. Johanna blev överraskad och glad förstås. Fullt så entusiastisk brukade inte Eddie vara när hon kom. Inte så att han sprang henne till mötes. Johanna strålade med hela ansiktet och det gjorde Eddie också.

"Vet du vilken dag det är idag?" frågade han.

"Det är klart", svarade Johanna. "Det är ju den nionde januari, vårens första dag."

Eddie skrattade:

"Jaså du har också träffat Banantanten?"

Johannas bruna ögon glittrade.

"Det behövs väl inte", sa hon. "Det känner väl varenda människa i hela kroppen att det är vårens första dag."

Eddie nickade.

"Jag tyckte jag hörde en koltrast", sa han.

"När jag kommer hem", sa Johanna, "skall jag ta på mig lackskorna och sedan skall jag gå ut och hoppa på trottoaren och höra när det knastrar under sulorna."

"Fast sen är det ännu bättre", sa Eddie, "när städbilarna kommer med sina stora borstar och tar bort allt grus. Då kan min storebror åka skateboard igen."

"Oj kan Anders sånt!" sa Johanna.

"Han kan nästan åka riktiga rollerblades!" sa Eddie.

"Och när han blir ännu större skall han köpa deodorant."

"Oj då", sa Johanna och nickade. Eddie såg på hennes ögon att hon inte hade en aning om vad deodorant var för något men varför skulle han hålla på och retas när det var vårens första dag?